

Revista Școlii cu Clasele I-VIII, Nr. 2, Târgu-Ocna
Anul III, nr. 5 / oct-dec 2011

Reînceperea vieții școlare

Început de școală

După o binemeritată vacanță, începutul de toamnă ne anunță că școala ne așteaptă din nou cu porțile larg deschise.

Ne-am adunat cu toții în curtea școlii, iar bucuria revederii și emoția ne-au cuprins pe toți. Dintre toți elevii, cei mai emoționați erau bobocii de clasa întâi, care așteptau să o cunoască pe doamna învățătoare, pe colegi, școala și, bineînțeles, clasa în care vor petrece atâta timp împreună. După ce noi, cei vechi, ne-am revăzut și ne-am întâlnit cu domnișoara învățătoare am ascultat cu atenție cuvântul de început al doamnei Directoare.

(continuare în p. 19)

Micul toboșar

Este un frumos obicei, răspândit pe aproape toată fața pământului: de Crăciun, de Anul Nou și de Paști, se tipăresc cărți de felicitare. Acestea sunt formate din două sau mai multe foi. Pe coperta din față, este o icoană a respectivei sărbători, iar pe foile dinăuntru sunt scrise diferite gânduri în legătură cu aceste mari sărbători.

Pe coperta din față a unei astfel de cărți de felicitare de Crăciun, tipărită în orașul Dallas, Statul Texas, U.S.A., este zugrăvit staulul din Betleem cu pruncul Iisus culcat pe un așternut de paie. Oi și vite împrejur, iar în fața pruncului, un copil mic care bate toba. În timp ce el bate toba, din toată inima, pruncul Iisus privește la el blând și cu un zâmbet de bucurie.

Scena zugrăvită pe această carte de felicitare este din domeniul imaginației. Nu s-a întâmplat în viața Pruncului Iisus din Betleem; totuși are un adânc înțeles creștinesc: ne aduce

(continuare în p. 16)

Prof. Hermina ZAKARIAS

Cronicar

Săptămâna mobilității europene

16 septembrie 2011

Săptămâna mobilității europene este o campanie care are ca scop sensibilizarea oamenilor, astfel încât aceştia să folosească transportul public, bicicletă, mersul pe jos, în detrimentul maşinilor personale. De asemenea, campania încurajează oraşele europene să promoveze aceste modalități de transport şi să investească în infrastructura regională.

Săptămâna Mobilității se desfăşoară în perioadă 16-22 septembrie şi este, potrivit organizatorilor campaniei, o oportunitate pentru oraşele europene să ia parte la cel mai important şi răspândit eveniment al mobilității sustenabile.

(continuare în p. 14)

(Consiliul elevilor)

Director:
Prof. Maria Bogdan

Colegiul de redacție:
Coordonatori:
Prof. Mariana Popa
Inst. Carmen Neculcea
Prof. înv. prim. Cristina Roncea
Prof. Hermina Zakarias

Redactori:
elevii clasei a VII-a A

La elaborarea acestui număr au colaborat:
- elevii claselor II A, II B, IV B, V B, V C, VI B, VII A, VII B,
- Înv. Virginia Dănăilă
Prof. Nicoleta Mazilu
Prof. Constanța Tihoc

Tehnoredactare:
Prof. înv. primar Cristina Roncea

Design:
Prof. Hermina Zakarias

ISSN 2066 - 4494

Imaginea din frontispiciu este creația artistului plastic Lucian Săcrieru Dragomir și se numește *Revelație peste oraș*.

CUPRINS

Reînceperea vieții școlare 1
Săptămâna mobilității europene 1
Micul toboşar 1
De ce cad frunzele? 3
Gânduri pure 6
O întâlnire cu valorile simbol 7
Cvintete dintr-un opțional - Poezia sufletului 8
Plăcerea de a citi este şi a ta 9
Şi iar despre Apolodor... 10
Povara amintirilor 11
Frânturi de spirit 12
Norme ale limbii române 13
Știați că... 14
Starețul Zaharia 15
Localitatea natală - Târgu-Ocna 16
Joc de rol - Consumatorul nemulțumit 17
Ce ştim despre Idefix? 17
Întrebări şi răspunsuri despre natură 18
Jocul „Hăinuța fermecată“ 18
Din viață 20

De ce cad frunzele?

Este o dimineaţă frumoasă de primăvară. Pomii sunt îmbrăcaţi în straie albe, gâzele zumzăie, iar mieluşeii zburdă pe câmpiile înverzite.

Într-o livadă se afla un cireş mare şi frumos. În el locuieşte familia Frunzuliţei. Aceasta, cum se trezi, văzu toată activitatea fiinţelor şi frumuseţea naturii care a renăscut. S-a bucurat nespus de priveliştea pe care o vedea. Ea o întrebă pe mama sa:

- Mamă, uite ce frumoasă este natura! Oare aşa vor fi mereu zilele?

- Din păcate, nu.

- Dar de ce?

- Fiindcă există patru anotimpuri: primăvara, vara, toamna şi iarna. Însă pentru noi, doar vara şi primăvara ne sunt prietene, pentru că în aceste anotimpuri razele jucăuşe ale soarelui pătrund şi la noi. Toamna şi iarna, soarele este palid, iar frigul şi crivăţul sunt puternici, dar să ţii minte: ei sunt duşmanii noştri, deoarece ne veştejesc, apoi ne dezlipesc de crengile copacilor, iar noi plutim în văzduh până când ajungem pe pământul rece şi formăm covoare colorate. Şi aşa ... ai aflat de ce cad frunzele.

Frunzuliţa a început să plângă, dar mama i-a promis că în fiecare primăvară va înverzi din nou. Totul e să vrei...

(*Toma Alexandra*, clasa a V-a B)

Era odată un tărâm îndepărtat, numit Tărâmul Zânelor, un tărâm plin de magie. Se spune că acolo trăiau numai zâne care, cu bagheta lor magică, îndeplineau orice dorinţă. Acolo anotimpurile erau numai două: iarna şi toamna. Şi tot ce era mai frumos, mai feeric din acestea. Zânele nu prea erau fericite când sosea iarna.

Într-o zi, zâna Clopoţica se uita pe geam şi îşi punea întrebarea: *De ce cad frunzele atunci când se apropie iarna*? A aşteptat cât a aşteptat, dar

tot nu putea descifra misterul, în ciuda baghetei magice. Se aşeză tristă în patul ei…dormea aşa de frumos! Începu să viseze…toamna şi iarna se luptau neîncetat, fără ca vreuna să-şi dovedească supremaţia. Era o luptă între albul imaculat, activ, griul serios, negrul misterios şi portocaliul entuziast, roşul curajos, galbenul creativ. Toamna se lupta cu sabia ei făcută din frunze colorate, iar iarna sufla cu norii ei fumurii şi plini de ninsoare peste toamnă.

Clopoţica se trezi speriată. Oare ce sens avea acel vis? Îşi mai puse o dată întrebarea: *De ce cad frunzele*? Aaa! Am înţeles! Ele nu rezistă frigului şi cad sau nu rezistă confruntării, luptei...

(*Tudoreanu Miruna*, clasa a V-a B)

Pentru multe persoane, toamna este o sursă de inspiraţie, un alt peisaj, o altă culoare, o altă înfăţişare...Privind pe geam, stau şi mă întreb: *De ce cad frunzele*? Oare este vina noastră? Natura suferă pentru păcatele noastre?

Dacă ar fi să cadă o frunză de fiecare dată când spunem o minciună, când ne pierdem credinţa şi iubirea, ar fi toamnă tot timpul.

Eu cred că adevăratul motiv pentru care frunzele cad este că iubirea rugineşte faţă de aproape, faţă de Dumnezeu şi faţă de noi înşine.

Dacă am fi şi noi frunze, locul nostru ar fi pe o stradă pustie şi fără nume.

(*Pădure Agnata Patricia*, clasa a VII-a)

Toamna - un anotimp care poate spune orice. Ea poate fi asemănată cu un om. Când plouă, înseamnă că plânge, când este soare, ea este fericită. Noi, oamenii, poate privim cu alţi ochi aceste zâne ale Pământului, anotimpurile. Dacă nu iubim ceva la o zâna sau pur şi simplu urâm, atunci nu vedem specificul acelui anotimp sau poate nu ne dorim aşa ceva şi atunci izolăm partea noastră a sentimentelor.

De ce cad frunzele? Un om de ştiinţă ar spune că ar fi din cauza gravitaţiei, eu aş putea spune că ele, frunzele, sunt speriate şi încearcă să se elibereze. Sau pur şi simplu Zâna Gheţurilor ar face tot posibilul ca unei frunzuliţe să nu-i fie bine. Când ninge, fiecare fulg cade pe pământ şi se topeşte. Aşa şi frunzele, altele mai ruginii încearcă să se dezlipească de la Mama

→

Natură sau poate sunt pregătite să-şi urmeze singure viaţa, cum o facem noi când creştem şi învăţăm ce este aceea maturitate. Soarele auriu şi luminos mereu ne face să zâmbim, indiferent cât de grea poate fi situaţia. Frunzele sunt mai speciale, mai ales când stau unite ca o familie. Când noi trecem pe lângă ele, nu observăm că acestea, de fapt se mişcă, vorbesc şi interacţionează cu noi, nu observăm din cauza unui zid invizibil pe care noi încercăm să îl rupem, dar pentru asta, trebuie să fim cât mai buni.

Lumini apăsătoare ne spun că toamna nu se mişcă şi că ea va fi pretutindeni în sufletele noastre calde şi primitoare, pentru că doar aşa o putem simţi, atinge sau chiar vedea... Culorile vii ale toamnei reprezintă căldură, căldura emanată de noi, oamenii.

(*Brăila Oana*, clasa a VI-a B)

Într-o zi călduroasă de primăvară, dintr-un muguraş de pe vârful unei crengi ieşi o frunzuliţă de un verde crud. Lângă fostul muguraş, mai erau şi alţi muguri mai mari care începură şi ei să crape şi să-şi arate capetele verzi. Când ieşi complet din mugur, Verzişor se uita împrejurul lui: se găsea pe o creangă mai spre mijlocul copacului. Se aplecă pentru a vedea şi ceea ce era în spatele lui pe sub creangă, deoarece frunzele, de abia ieşite din mugur, nu sunt prea mobile, dar o voce îl opri:

- Nu te mai apleca aşa, că o să te rupi! Aceste cuvine fură spuse de o frunză de lângă el, care era mai mare.

- O, scuze. Am vrut să văd ce era în spatele meu ... Dar nu mai avu timp să termine, deoarece un vânt mai puternic scutură sănătos copacul.

- Vai! Credeam că o să mă smulgă vântul! Această afirmaţie avea rostul ei. Câteva frunze mai din vârf se desprinseră şi fuseseră duse de vânt în depărtări.

- O să te obişnuieşti cu asta până la urmă, zise aceeaşi frunză de mai devreme. O să ai de înfruntat rafale chiar mai puternice atunci când vom rugini. Dar până atunci, mai este multă vreme de trecut.

Dar Verzişor nu prea mai asculta ce îi spunea frunza mai mare, începu iar să se uite împrejurul lui. Îi plăcea ce vedea. Totul era verde, proaspăt şi curat. Mai târziu, după câteva zile, din mugurii care nu se deschiseră încă, ieşiră nişte floricele parfumate şi colorate. După ceva timp, florile se ofilirăşi căzură, iar în locul lor apărură nişte bobiţe verzi.

Şi vremea trecu. Zilele calde şi lungi au fost înlocuite de zile scurte şi posomorâte. Verzişor văzu că totul îşi schimba culoarea: din verdele frumos de primăvară, într-un ruginiu ciudat. Atunci îşi aminti de vorbele frunzei mai mari.

Deodată îl cuprinse un fel de somn, dar ceva mai plăcut.

Fără să îşi dea seama, se desprinse de la locul lui şi acum aluneca încet, încet spre pământ.

- Începu să strige în neştire: Ajutor! Cad! Salvaţi-mă! Dar nu îi răspunse nimeni la strigătul său disperat. Era în cădere şi nimeni nu-l putea ajuta. Atinse pământul uşor şi rămase acolo, privind în sus. Celelalte frunze căzeau şi ele lin. Curând, pe pământ începură să cadă nişte floricele albe, cum nu mai văzuse niciodată, apoi, totul fu acoperit de nea. Verzişor nu-şi mai dădea seama ce se întâmpla cu el. Totul era negru şi întunecat. Aşa s-a terminat povestea acestei frunzuliţe.

(*Baiu Matei*, clasa a VI-a B)

Când Toamna cea frumoasă îşi pregătea marele bal, se trezi cu pomii cei verzi şi puternici, tânguindu-se în genunchi, cu crenguţele atingându-i picioruşele de catifea:

- Toamnă dragă, scumpă doamnă, te rugăm să ne împodobeşti şi pe noi, ca pe florile ce se ondulează, colorate în văzduhul limpede.

De fiecare dată, de ani de zile, la balul tău strălucitor ne îmbrăcăm cu aceleaşi veşminte verzi.

- Aşa să fie! Vă voi împodobi cu straie alese de diferite culori.

Şi dulcea Toamnă îşi puse degetele în curcubeu şi stropi pe fiecare copac cu o picătură.

Aceştia, pe dată se împodobiră cu straie alese. Frunzele se colorară devenind roşii, aurii, arămii, galbene, ruginii şi de toate culorile.

Atunci, vântul hain, văzând aceste podoabe cu care erau îmbrăcaţi copacii, de îndată trecu printre ei şi despuie toată podoaba lor aruncând-o în văzduh şi pe jos. Copacii rămaseră golaşi, e adevărat, dar tărâmul Toamnei deveni colorat şi strălucitor. De aceea pomii înmuguresc primăvara, vara sunt încărcaţi cu frunze verzi, iar toamna colorate.

Dar vântul hapsân nu ştia că, de fapt face un bine Toamnei, copacilor şi naturii: copacii trebuie să intre în somnul de iarnă, deoarece nu le pot purta de grijă frunzelor care s-ar fi uscat, murind pentru vecie. Toamna se va împodobi cu mantaua de frunze, iar natura se îngraşă, devenind şi pomii mai sănătoşi, mai puternici, florile mai frumoase, iar fructele mai gustoase.

Ei, acum vedeţi de ce cad frunzele?

(*Ilie Maria*, clasa a VII-a A)

De ce cad frunzele-aurii?
Ca un ecou apoi porni
Pădurea toată a glăsui
C-un foşnet lung-prelung grăi:

La miez de noapte,
În beznă vântul urlă.
Şi clopotele bat în turlă
Şi-o teamă că şi moartea

Pe frunze le apucă.
Şi-ngălbenesc de spaimă
Încep să se tot ducă,
Căzând foşnind în taină.

Zise soarele cel alb,
Strălucind din păru-i dalb:
-Ani de-a rândul le veghez
Le cresc şi le-nmormântez.

Altele apoi se nasc.
Timpul, vremea - apoi le pasc.
Se-ofilesc şi se tot duc...
Cu jale-apoi le usuc.

Modelând frumosu-i glas,
Cu penele de topaz,
Aşa grăi o păsărică:
Când eram atât de mică.

-Mă aflam în cuibul meu.
Frunze verzi erau mereu.
Când frigu-ncepu a bate
Am plecat toate departe.

Copacul a plâns şi el.
Vai, sărmanul copăcel,
Cu frunzele ce le avea
Rugându-mă a mai sta.

Toţi copacii plâng şi-acum
Când plecăm pe-al nostru drum.
Plâng cu lacrimi de foc:
„Drum bun în al sorţii joc!"

Cad frunzele şi suspin:
Câte lacrimi şi cât chin!
Sunt bătrâne de acum,
Şi-au bătut al vieţii drum.

(*Ilie Maria*, clasa a VII-a A)

Frunzele cad. Vremea lor s-a scurs, ca picăturile de rouă, din cauză că sunt ostenite, stând de veghe asupra timpului şi a oamenilor.

Razele soarelui le mângâie şi încearcă să le mai ţină în viaţă, dar o adiere uşoară, rece, cu foşnet de toamnă, le alungă din mâinile vieţii, de pe crengi, pictându-le tabloul noii case.

Dealurile ruginite îşi pleacă podoaba la fiecare adiere, iar norii, altădată veseli, acum par că ţin timpul în loc...

(*Barna Sorin*, clasa a VII-a A)

Gânduri pure

Copilăria

Pentru mine, copilăria este un tărâm magic şi, cu fiecare zi ce trece, descopăr lucruri noi.

Aşa ar trebui să fie copilăria pentru orice copil de pe întregul Pământ, dar din păcate, pentru unii, copilăria e tristă, plină de necazuri şi greutăţi.

Eu pot spune că am cea mai frumoasă copilărie: cu părinţii şi bunicii care mă iubesc şi îmi fac zilele să treacă frumos şi fără cusur. Ei îmi oferă totul, fac tot posibilul ca să nu-mi lipsească nimic. Iar eu, drept mulţumire îi ajut cum pot şi încerc să obţin rezultate bune ca să fie şi ei fericiţi.

Aşa e copilăria mea: ca o floare mică, gingaşă şi plină de viaţă. Ştiu că atunci când voi creşte, treptat, ea îşi va mai pierde din strălucire. Căci aşa suntem noi oamenii: când suntem tineri, suntem plini de energie, însă cu trecerea timpului îmbătrânim, iar floricica începe să se usuce.

Eu nu aş vrea să îmbătrânesc niciodată sau dacă ajung la bătrâneţe aş vrea să fiu ca bunicii mei: plini de energie, luptători şi mereu cu putere de muncă.

Dar, deocamdată copilăria e încă în mâinile mele şi mă bucur din plin de ea.

(*Cojocaru Bogdan Cristian*, clasa a IV-a B)

O şansă la viaţă

Eu şi părinţii mei am plecat la ţară. Apoi, împreună cu bunicii, am mers la vie.

Între ramurile viei, am zărit o rândunică. Se zbătea neputincioasă, încercând cu disperare să-şi elibereze piciorul prins într-o sârmă.

- Cum ţi-ai prins piciorul acolo? am întrebat-o mirată.

- Am vrut să mă odihnesc, deoarece drumul pe care îl am de făcut este lung şi obositor, a răspuns rândunica. Am pierdut mult timp blocată aici, iar suratele mele sunt în drum spre Ţările calde. Nu le voi ajunge din urmă, iar toamna este pe sfârşite.

- Te voi îngriji eu până la primăvară şi nu te voi lăsa să îngheţi, i-am spus entuziasmată şi cu lacrimi în ochi, gândindu-mă la suferinţa rândunicii.

L-am rugat pe tatăl meu să mă ajute să elibereze rândunica, să-i construiască o căsuţă din scândurele. I-am pansat picioruşul rănit şi, în fiecare zi, i-am dat firimituri de pâine. Când a venit primăvara, cu alaiul ei de gâze şi fluturi, am fost nevoită să-i dau drumul, deşi o îndrăgisem.

După ceva timp, am recunoscut-o la geamul meu, străduindu-se să-şi ridice, cu migală, un cuib din crenguţe, frunze şi pământ. Din cuib se auzeau din când în când, glasurile subţiri ale micuţilor ce aşteptau mâncare.

Am deschis geamul şi mă uitam cu bucurie la puişori şi mă gândeam că, dacă nu mergeam la bunici, rândunica nu mai avea nicio şansă.

Mă bucur că rândunica a primit o şansă la viaţă!

(*Statler Francisca Gabriela*, clasa a IV-a B)

Plecarea păsărilor călătoare

Este toamnă, iar vântul rece scutură frunzele copacilor. Nopţile sunt din ce în ce mai lungi şi soarele, ziua, nu mai are putere. Păsările călătoare se adună în stoluri făcând ultimele pregătiri înainte de plecarea spre Ţările calde. Mai dau un ocol parcă vrând să-şi întipărească în minte locul unde se vor întoarce la primăvară. Au mult de mers, trebuie să înfrunte multe greutăţi pentru a ajunge până la capăt. Unele dintre ele vor cădea frânte de oboseală sau un vânător nemilos le va împuşca.

Culoarea plumburie a cerului, vântul tânguitor şi plecarea păsărilor

călătoare ne fac să fim trişti şi melancolici.

(*Antal Daniel Rareş*, clasa a IV-a B)

Toamna

Toamna vine iară
Pe al nostru drag pământ,
Cu alai de frunzuială
În caleşti purtat' de vânt.
Cu praful ei magic înfloreşte florile
Şi coace fructele
În toate grădinile
Şi toate livezile,
Să umplem cămările!

(*Antal Teodora*, clasa a V-a C)

Gărgărița

Gărgărița, mititica,
A pornit spre-o floare mare,
Dar în drum spre Clopoțica
A luat-o-n zbor o boare.
Însă nu a renunțat,
Repede s-a ridicat
Mai departe să pornească
Şi la floare să privească!

(*Antal Teodora*, clasa a V-a C)

O întâlnire cu valorile – simbol…

Imaginați-vă în ipostaza unui mic artist ce trebuie *să îmbrace*, *să orneze* drumul de la conştiință la denaturarea adevărului. Pe drum întâlniți valorile-simbol: Acceptarea, Uitarea, Iubirea, Credința, Mândria, Egoismul etc. *Îmbrăcați-le* în aşa fel încât puterea conştiinței să primeze în sufletul fiecăruia.

…întâlnind Egoismul l-am înlănțuit cu verigi de modestie (***Ilie Maria***), i-am pus straie de bunătate (***Popoiu George***), după care l-am stropit cu sinceritate (***Ciolac Diana***), apoi l-am îmbrăcat cu o vestă peticită cu bucățele de suflet al celor care te iubesc. (***Călugăru Lucian***)

…întâlnind Iubirea i-am aşternut la picioare marea albastră a ochilor presărată cu petale de trandafir (***Ilie Maria***), am îmbrăcat-o cu haine din Credință (***Pădure Agnata***) şi din transparență pentru a putea fi văzută. (***Munteanu Matei***)

…întâlnind Acceptarea i-am aşezat pe cap o căciulă cu putere de judecată (***Codreanu Smaranda***), iar mâinile i le-am îmbrăcat cu mănuşi de conştiință. **(*Corbu Irina*)**

…aş orna Acceptarea cu o lacrimă de voință, cu o briză de isteține, cu o haină de mătase pentru a trata problemele cu bunătate şi cu finețe. Aş înarma-o cu un scut pentru suflet, deoarece atunci când accepți răul, scutul să te trezească…

(*Barna Sorin*, clasa a VII-a A)

Mergând pe drumul de la conştiință la denaturarea adevărului, mi-au ieşit în cale valorile simbol: Acceptarea, Uitarea, Iubirea, Credința, Mândria şi Egoismul. Ele m-au rugat să le îmbrac cu câte ceva după alegerea mea.

Acceptarea am îmbrăcat-o cu o haină concepută din clipe de realitate şi adevăr pentru a avea puterea să lase de la ea şi pentru a vedea adevărata față a vieții. Uitării i-am dat posibilitatea să-şi aleagă numai momentele frumoase de care vroia să-şi amintească şi să le adune într-o căciulă care nu le permitea amintirilor triste să pătrundă.

Iubirii i-am dat o baghetă magică cu care să răspândească în inimile tuturor dragoste şi afectivitate. Pe Credință am îmbrăcat-o cu o pereche de pantaloni pentru a nu-i fi frig în drumul ei lung pe care îl are de străbătut pentru a împrăştia peste tot pacea, bunătatea şi încrederea în Dumnezeu. Mândria am înfăşurat-o cu un fular ca să nu mai poată vorbi decât atunci când este nevoie... Pe Egoism nu l-am mai îmbrăcat, ca să se învețe minte să țină şi la interesele şi părerile altora, nu să se iubească numai pe sine.

Valorile simbol au plecat mulțumite, chiar şi Egoismul, care, într-un final, şi-a recunoscut greşeala, promițându-mi că de acum înainte îşi va schimba obiceiul...

(*Leahu Claudiu-Bogdan*, clasa a VII-a A)

Călătorind prin visul meu, m-am întâlnit cu Acceptarea. I-am dat drept cadou, aripi de înger pentru a fi tot timpul pură. Împiedicându-mă de Acceptare, am dat peste Iubire şi am învelit-o suav într-o pătură de lacrimi pentru a putea plânge atunci când persoana pe care o iubeşti, suferă.

Îndrumându-mă Iubirea, am mers către Credință, ajutând-o cu o pavăză să reziste uraganului care porneşte din minte...trecând peste uragan, am întâlnit Uitarea şi i-am dat o haină de fericire pentru a nu mai ieşi la suprafață şi să distrugă tot ce a devenit frumos. Întâlnind Egoismul, l-am închis într-o cutie cu secrete...

(*Pădure Agnata Patricia*, clasa a VII-a A)

Cvintete dintr-un opțional – Poezia sufletului

Întrebarea
Sâcâitoare, nevinovată,
Înduioşează, sensibilizează,
doare.
Scormoneşte în sufletul
oamenilor.
COPILĂRIE…

(*Ilie Maria*, clasa a VII-a A)

Întrebarea
Amuzantă, tristă,
Uimeşte, fascinează,
complică.
Aceasta poate fi misterul.
GÂNDIRE...

(*Barna Sorin*, clasa a VII-a A)

Întrebarea
Stranie, sinceră,
Încuie, transmite, farmecă.
Întrebarea este lacătul
sufletului.
ADEVĂR...

(*Ianuş Andra*, clasa a VII-a B)

Întrebarea
Misterioasă, amăgitoare,
Se dezvăluie, există,
distruge.
Se află în sufletul omului.
NEÎNTEMEIATĂ…

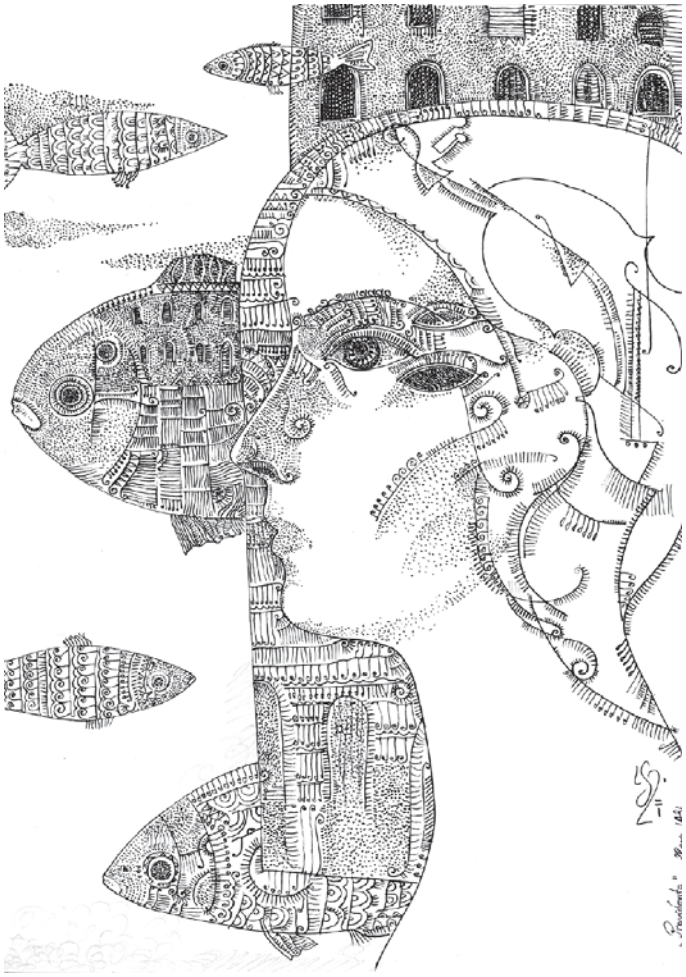
(*Uşurelu Beatrice*, clasa a VII-a B)

Visul
Măreț, nemărginit,
Caută, explorează, găseşte.
Lumi întregi ale imaginației.
BUCURIE…

(*Barna Sorin*, clasa a VII-a A)

Comoara
Prețioasă, schimbătoare,
Atrage, cheamă, îndeamnă.
Comoara este un lucru suprem.
CĂUTARE…

(*Călugăru Lucian*, clasa a VII-a A)

Întrebarea
Ajutătoare, periculoasă,
Răscoleşte, ghiceşte, pierde.
Câteodată răneşti printr-un
răspuns.
IERTARE...

(*Stan Valentin*, clasa a VII-a B)

Comoara
Misterioasă, transfigurată,
Te îmbie, te bucură, te împlineşte.
Îți poate schimba sufletul.
VIS...

(*Leahu Claudiu-Bogdan*, clasa a VII-a A)

Comoara
Frumoasă, sclipitoare,
Ajută, bucură, strică.
Nu ea aduce fericirea.
FRĂMÂNTARE...

(*Adam Sabin*, clasa a VII-a A)

Comoara
Neprețuită, interzisă,
Există, se descoperă,
ademeneşte.
Lucrul căutat de toți.
VICLENIE...

(*Uşurelu Beatrice*, clasa a VII-a B)

Comoara
Stranie, infinită,
Vrăjeşte, încuie, omoară.
Farmecul unui vis măreț.
NEŞTIINȚĂ...

(*Ianuş Andra*, clasa a VII-a B)

Clopotul
Veşnic, vestitor,
Cheamă, înveseleşte, întristează.
Viața, moartea cântecului divin.
CREDINȚĂ...

(clasele a VII-a A şi a VII-a B)

Ploaia
Nedefinită, măreață,
Renaşte, biruie, liniştește.
Rolul principal în filmul vieții.
PURITATE...

(clasa a VII-a C)

Plăcerea de a citi este şi a ta!

Adesea copiii sunt mai reticenți în a încerca să afle lucruri noi şi interesante prin intermediul lecturii. A sta la citit pe şezlong, în hamac, pe pat, jos pe covor, în fotoliu sau la birou li se pare greu, plictisitor, aproape nefolositor – ar spune unii – mai ales că azi televizorul şi Internetul le oferă atâtea modalități de informare şi destindere.

Şi totuşi copilului îi este foarte benefică lectura particulară, stând şi receptând ce se transmite prin cărțile parcurse, comentând cu un coleg, cu un prieten sau cu o rudă diverse aspecte din conținutul lecturii şi povestind apoi ce a reținut, ce impresii i-au lăsat personajele, pasajele descriptive sau acțiunea în sine.

Ca părinte şi profesor cred că există mai multe modalități de a-l impulsiona pe copil să capete mai mult drag pentru lectură.

Mai întâi este nevoie de parcurgerea unor texte literare al căror conținut copilul îl ştie din povestirile auzite de la cei mai mari.

Apoi e bine să citească unele opere specifice elevilor în funcție de vârstă, cu un subiect relativ scurt la început, apoi mai vast, dar compatibil şi atrăgător pentru nivelul lor de înțelegere, receptare şi instruire.

Pe măsură ce elevul citeşte, îndrumat şi încurajat de cadrele didactice şi de părinți, este bine să parcurgă unele etape, care îl vor stimula să gândească mai mult şi mai profund, dar şi să citească din ce în ce mai mult.

Aşadar, dragii noştri elevi dornici (mai mult sau mai puțin) de a citi, încercați să înțelegeți şi să aplicați următoarele sfaturi sau îndrumări:

1. povestiți sau prezentați ce ați înțeles din conținutul lecturii (indiferent dacă aceasta este în versuri sau în proză);

2. citiți şi alte povestiri/poezii sau opere literare din aceeaşi carte sau scrise de acelaşi autor, iar apoi şi de alți autori;

3. caracterizați personajele pe care le descoperiți, menționând ce calități ați prefera să le aveți şi voi;

4. selectați expresii frumoase, deosebite, elegant construite, descoperind semnificațiile lor (folosiți-le – adaptate, schimbate sau modelate structural – în unele compuneri ale voastre, doar dacă este nevoie);

5. dați un alt curs povestirii/poeziei, motivând cauza alegerii voastre şi scopul propus, poate chiar găsiți un alt final;

6. imaginați-vă o călătorie cu personajul povestirii sau prin peisajele descrise, apoi scrieți o compunere cu un titlu sugestiv;

7. explicați titlul operei literare citite sau a lucrării (eventual înainte şi după ce ați citit opera literară, ca să vedeți diferența dintre aparența şi profunzimea semnificației titlului);

8. găsiți şi alte titluri potrivite, argumentând alegerile;

9. încercați să găsiți lectura ca pe o modalitate de a afla ceva nou, util şi interesant;

10. bucurați-vă de tot ceea ce aflați şi păstrați măcar CEVA (idee, sfat, învățătură) din orice carte citită!

Prin pasiunea de a citi, copilul se va bucura de cunoştințe mai vaste şi mai interesante, îşi va putea alege mai uşor un domeniu de activitate pentru perioada de după terminarea studiilor, deoarece va putea discerne mai lejer şi mai clar ce înclinații şi ce pasiuni şi-a format sau îşi clădeşte, care să îl ajute să se propulseze în viața matură. Acest fapt este foarte important, deoarece plăcerea de a face o anumită activitate vine tot din ştiință, nu din întâmplare sau doar din dorința de a face o muncă rentabilă.

Un asemenea exercițiu de (auto)educație poate fi realizat cu nobilul țel de a-l înzestra pe copil, pe elevul de azi, cu un vocabular mai bogat, cu o valoare spirituală mai profundă şi cu baza cât mai solidă pentru a fi un viitor adult responsabil, cult, valoros, instruit şi înțelept.

MULT SUCCES!

Şi SPOR LA CITIT!

(Prof. *Nicoleta Mazilu*)

Şi iar despre Apolodor...

Era o seară frumoasă. În micul orăşel al circului, noaptea s-a aşternut repede. Apolodor, Ilie, Amedeu şi mulți alții au terminat repetițiile pentru noul spectacol şi s-au întors în rulotele lor.

Era totul pregătit... Apolodor s-a hotărât să plece în căutarea fraților săi. Voia să îi convingă să se întoarcă împreună cu el la circ.

A aşteptat până să adoarmă toată lumea şi s-a furişat cu un săculeț afară. A încercat să se strecoare, dar Ilie şi Amedeu l-au prins.

- Vă rog, lăsați-mă să plec!

- Ştiam noi că ai un plan! Te vom ajuta!

- Mulțumesc! Sunteți cei mai buni prieteni!

Aşa au plecat toți spre aeroport. Deodată Apolodor spuse:

- Cum ne vom urca în avion? Nu o să ne dea voie!

- Ne vom strecura printre oameni! Ne vom ascunde într-o debara, spuse Ilie.

- Bună idee!

Ajunseră la aeroport. Se ascunseră sub mesele din sala de aşteptare. Deodată auziră o voce care anunța urcarea în avion. Au reuşit! S-au ascuns într-o debara şi au aşteptat liniştiți...Însă uşa fu deschisă şi pasagerii se uitau cu groază la animale. A urmat o încăierare pe cinste, că nu ştiai ce e acolo. Avionul a aterizat în cele din urmă...Au luat metroul, autobuzul, au mers apoi pe jos pâna au ajuns într-un ținut de ghețuri. Pentru el acest ținut nu era o problemă, însă pentru Ilie şi Amedeu, da. Noroc de hainele groase pe care le-au luat pentru orice eventualitate. Au mai mers cât au mai mers, până zăriră o casă mare. Bătură la uşă să ceară găzduire. Când se deschise uşa, cine credeți că i-a întâmpinat? Moş Crăciun.

- Cu ce vă pot ajuta?

- Vrem să ne primiți şi pe noi măcar o seară.

- Sigur! Intrați! Vă trebuie haine noi.

- Mie nu-mi este frig! spuse Apolodor.

- Ce-i cu voi în acest ținut? De obicei, ar trebui să stați răbdători acasă şi să vă aşteptați darurile. Sau sunteți în căutarea unui prieten, pentru că un pinguin, un leu şi un cangur...mai rar vezi.

- Aşa e! Nu e firesc. Dar ne-am plictisit de viața circului. Cel puțin eu, spuse Apolodor, vreau să încerc şi alt fel de sentimente. Vreau să-mi reîntâlnesc frații, să-i îmbrățişez, să mă las în dansul vieții...

- Ce-ai spune dacă i-aş cunoaşte? Sunt vecinii mei şi locuiesc la aproximativ un kilometru de casa mea. Tot timpul vorbesc despre tine, despre fratele lor tenor...

Nu-l mai lăsă să-şi termine vorba, că Apolodor îi luă sania şi se duse ca gândul la frații lui.

- Ce mă bucur să vă revăd!

- Tu eşti Apolodor? Vai…ce miracol!

Visul i s-a îndeplinit.

(*Parîncu Smaranda*, clasa a V-a B)

Într-o noapte blândă de primăvară, luna aurie strălucea pe bolta neagră a cerului. Pe lângă ea se zăreau mici steluțe care îşi doreau să fie la fel de mari ca şi ea. Erau şi stele căzătoare gata să împlinească dorința cuiva mâhnit. Apolodor, supărat, văzu o stea şi îşi puse o dorință: *Îmi doresc să ajung în Labrador*! De îndată, acea stea pocni şi o ploaie de scântei se răspândi pe cer. Apolodor, uimit, se gândi că Dumnezeu o să-i împlinească dorința, aşa că se culcă bucuros în micul lui pat din rulota sa răcoroasă.

A doua zi dimineața, Apolodor îşi făcu bagajul şi plecă pe drumuri neştiute nici măcar de el. Era sigur că va ajunge până la urmă în Labrador, aşa că nici nu-i mai păsa de drumul ales. Totul era perfect.

După luni întregi de mers, pinguinul s-a întâlnit cu un leu.

- Bună! Numele meu este Apolodor. Îmi poți spune unde sunt?

- Eşti în marea Africă, într-un ținut sălbatic. Tu ce cauți aici?

- Eu am venit aici, pentru că îmi doresc foarte mult să ajung în Labrador, la frații mei.

- Aş putea să vin şi eu cu tine?

- Desigur! Mie nu-mi place deloc singurătatea.

Cei doi prieteni porniră la drum. Au trecut prin Finlanda, prin Germania, Spania, Italia. Au ajuns şi în România şi, culmea, se întâlniră cu circul la care era angajat Apolodor, chiar pe litoralul românesc. Spre mirarea lui, în apa mării se scăldau frații lui, veniți şi ei în căutarea rudei dragi. Ce bălăceală, ce dezmăț, ce uniune, ce fericire...Uneori vine norocul la tine!

(*Dîrțu Irina*, clasa a V-a B)

Leul Amedeu şi cangurul Ilie au înțeles drama sufletească a pinguinului Apolodor şi s-au hotărât să-l însoțească în lunga lui călătorie spre Polul Nord. Pe parcursul drumului, au întâmpinat mai multe peripeții. Iată una dintre acestea:

Cei trei prieteni porniseră deja la drum, dar cu cât înaintau, cu atât soarele strălucea din ce în ce mai puternic, iar Apolodor nu mai putea să meargă. Şansa lor că au dat de un lac mare şi rece, cu apă bună de băut. Amedeu şi cu Ilie au băut pe săturate, iar Apolodor s-a şi aruncat în lac, fără să realizeze ce primejdii ascunde acesta. Prietenii lui însă au observat că ceva verde se tot ridica la suprafață şi şi-au dat seama că era un crocodil. Speriați, au început să strige către Apolodor:

- Întoarce-te spre mal? Te urmăreşte un aligator!

La auzul acestor cuvinte, pinguinul nostru tremura tot de frică. Încerca să înoate din răsputeri, dar i se părea că nu mai ajunge la mal. Arătarea se apropia din ce în ce mai repede, şi, când să deschidă gura, Amedeu a întins repede laba sa mare, aducându-l pe Apolodor pe uscat la timp. Leul a zgâriat aligatorul, iar acesta s-a întors numaidecât în apele adânci ale lacului.

Ilie l-a pus pe Apolodor în marsupiul său, ca să-l usuce şi să-l încălzească. Pinguinul şi-a revenit repede şi le-a spus amicilor săi:

- Sunteți cei mai buni şi mai sinceri tovarăşi pe care i-am avut! Ați fost foarte grijulii şi mi-ați salvat viața! Vă mulțumesc din inimă!

- Sigur, prietenul la nevoie se cunoaşte, i-au răspuns ceilalți doi în cor. Şi şi-au continuat călătoria...

(*Toma Alexandra*, clasa a V-a B)

Povara amintirilor

De obicei, noi vrem să avem amintiri plăcute, frumoase, de care să ne aducem aminte cu mândrie şi bucurie. Dar destinul nu e mereu aşa cum vrem noi! Pentru că omul nu s-a născut perfect. El face greşeli, dar şi fapte bune. Şi, de aceea, unele amintiri sunt negre, nu doar roz. Mereu învăţăm din greşelile noastre, din greşelile altora, sau pur şi simplu nu învăţăm din nici unele şi atunci este grav. Omul aşteaptă să vină norocul la el, dar uneori el este cel care şi-l poate realiza singur. Amintirile urâte îl fac pe om să se-ntristeze! Le va avea mereu în suflet, chiar dacă pe un anumit interval de timp încearcă să le uite, peste ele se va aşterne doar liniştea acceptării...

Niciodată nu vom putea să dăm timpul înapoi pentru a şterge momentele de groază, cele grele, suferinţele trăite, pentru că nu este posibil. Uneori doar un cuvânt sau o reproşare îţi poate strica o prietenie veche de mulţi ani! Şi de multe ori scuzele nu repară totul: toate situaţiile urâte, certurile grele sau dezamăgirile. Iar prin lucrurile acestea oamenii îşi pierd încrederea în tine şi foarte greu o recâştigi. Dar unele persoane sunt încăpăţânate şi nu te iartă niciodată, pentru că nu iubesc.

Suferinţele, regretele, durerile te fac să-ţi pierzi încrederea de sine şi dacă nu ai această încredere te descurci greu într-o lume aşa de rea şi crudă. Noroc de Rugăciune! Foarte greu rezistă o persoană care nu are prieteni buni, adevăraţi şi sinceri lângă ea. Iar dacă tu îi ai, fă tot posibilul să nu-i pierzi, bucurându-te în continuare de ei şi, mai ales, împreună cu ei.

(*Moraru Daniela Mihaela*, clasa a VI-a B)

Uneori aş vrea un burete,
O grămadă de-amintiri să şterg pe-ndelete.
Să las toate cele neplăcute deoparte,
Să le zic *bun venit*! celor noi şi interesante.

Să-mi smulgă din inimă seminţele-uscate
Şi să-mi planteze direct o floare cu petale colorate.
Să nu mi se-aplece capul când de ele-mi aduc aminte,
Ci fruntea să stea dreaptă, plină de-nţelepte cuvinte.

Niciodată să nu laşi urâtele amintiri să te bântuie,
Fă ceva cu ele, uită-le!
Scoate-le din minte pentru totdeauna
Şi te rog, nu rătăci vreo una!

Amintirile plăcute păstrează-le într-o cutie,
Închide-le pe veci, sufocă-le cu iubire.
Nu lăsa pe nimeni să ţi le răscolească
Şi-n fiecare zi gândeşte-te la una frumoasă!

(*Postelnicu Sabina Eliza*, clasa a VI-a B)

Frânturi de spirit

Sunt un fluture

Sunt un fluture venit din amintire…
Pe-aripa mea port visul şi trecutul
Câteodată-ţi mai picur în privire
Frumosul şi urâtul.

Sunt colorat cum e şi viaţa
Cu greutăţi, bune şi rele.
Străbat şi curcubeul dar şi ceaţa
Dar oare nu m-au colorat şi ele?

Câteodat‘ mă mai aşez pe-o floare
Şi-ncep mai vesel să compun.
Atunci e roşu Sf. Soare
Şi visele eu ţi le spun.

Le-aşez apoi în pulbere făcute
Pe-aripile pictate zi cu zi.
Le colorez pe cele mai plăcute,
Iar cele sumbre-s străvezii.

(*Ilie Maria*, clasa a VII-a A)

Lupta cu răul

Fiecare dintre noi se luptă cu câte ceva. Unii se luptă cu viciile, iar alţii cu anumite persoane sau situaţii.

Deja ne-am obişnuit ca răul să ne privească încruntat, să încerce să ne întunece minţile, să ne facă să ne abandonăm sufletul. Cei puternici, cei cu o forţă mintală brută, vor obţine ceea ce vor şi mereu îi vor răspunde răspicat răului, pe când cei slabi de fire nu vor putea rezista tentaţiei de a-şi mânji sufletul cu răutăţi exterioare, răutăţi care uneori sunt foarte greu de scos din cămăruţa sufletului. Atunci când ne vom prăbuşi, trebuie să o luăm de la capăt, să ne punem încrederea în Dumnezeu, pentru că asta contează enorm. Aşa cum spunea Apostolul Pavel, credinţa este să credem în cele nevăzute, nu doar simplu în cele ce se văd. Atunci când ne încredinţăm viitorul nostru lui Hristos, Îl obligăm să ne ajute. Trebuie să sperăm că binele învinge mereu şi în viaţa reală, nu doar în basme şi în picturi frumoase.

Alungă răutăţile, fă-le să dispară şi nu te gândi la ele ca la o povară!

Crede mereu că orice vei putea depăşi, iar soarele în inimă-ţi va zâmbi.

(*Postelnicu Sabina Eliza*, clasa a VI-a B)

**A avea copii e lucrul cel mai greu şi-anevoios,
că de-s răi, nimic pe lume nu-i mai trist şi ruşinos.**

**La ce foloseşte fiul care numai cere-cere,
iar părinţilor le-aduce numai lacrimi şi durere?
El răpeşte tinereţea tatălui şi-a mamei sale,
iar, în schimbul ei, le umple bătrâneţea lor cu jale.**

**Fiecărei mame-i pare că nu-s fii ca fiii ei,
dar a-i creşte sfinţi au grijă numai sfintele femei.**
(Traian Dorz, La izvoarele luminii)

Planeta cu sclipici

Pe planeta cu sclipici
Erau trei, patru pitici.
Se jucau, se zbenguiau
Şi nimica nu făceau.

Fiindcă ei unde trăiau
Fructe de sticlă creşteau,
Cu ele se săturau
Apoi la joacă plecau.

Exista şi un izvor,
Mult plăcut mirositor,
Cu valuri de lăcrămioare
Ce se zbenguiau în soare.

Totul era sclipicios
Dar nimica plângăcios.
Piticuţii transparenţi,
Frumuşei, mereu atenţi,

Puteau să zboare cât voiau!
Şi-n aer chiar se tăvăleau.
Şi prin pereţi puteau intra
Ştiau şi a se camufla.

Cu haine pline de sclipici,
Aşa trăiau cei trei pitici.
Al patrulea e cam micuţ,
Se joacă doar într-un pătuţ.

Cu ochii mari, strălucitori,
Cât e de mic, pătrunzători,
Era albastru ca de mare
Căci fiecare cu-o culoare.

De când el se născuse-aici
Îi ameţise pe pitici,
Deoarece de cum ieşi
Prin aer doar se tăvăli.

Era drăguţ, simpăticuţ
Mai rotofei şi chiar plinuţ,
Dar este un extraterestru
Acvatic, subteran, terestru,

Dar asta n-ar conta deloc,
Când universul e un joc
Cu planetuţe plutitoare
Ce se întrec mereu spre soare.

(*Maria Ilie*, clasa a VII-a, A)

NORME ALE LIMBII ROMÂNE

Adesea elevii au nevoie să îşi însuşească /amintească nişte norme ale limbii române, pe care să le aplice corect, astfel ca exprimarea lor scrisă şi orală să fie împecabilă mereu.

Pornind de la câte o întrebare la care sunt două variante de răspuns, vom explica de ce trebuie folosită doar varianta aleasă drept răspuns corect.

Întrebare: Cum este corect: *Cartea **merită citită*** sau *Cartea **merită să fie citită***?

Răspuns 1: *Cartea **merită citită*** este o variantă prescurtată şi incorectă, rezultată în urma suprimării auxiliarului *să fie* de la predicatul exprimat prin verb la diateza pasivă, din cadrul subordonatei *să fie citită.* Modelul pe care se bazează cei ce sunt tentaţi să folosească această structură este acela al verbului predicativ impersonal şi unipersonal *a trebui*. E bine de amintit faptul că această prescurtare este folosită şi în cazul altor verbe:

a) a se cuveni – ca regent al unei subiective cu predicat la diateza pasivă apare tot cu auxiliarul suprimat:

*Se cuvine/ **să fie luată** această măsură./ Se cuvine **luată** această măsură*. Dar dacă se trece la forma de plural avem următoarea structură: *Se cuvine/ **să fie luate** aceste măsuri. Se cuvin **luate** acest măsuri.* Iată că aici se impune (din obişnuinţă şi din dorinţa de a nu greşi prin dezacordul supărător de număr) trecerea verbului la plural şi este totuşi varianta corectă**.**

b) a se cere, a se impune ca verbe regente ale unei subiective

*- a se cere – Se cere **luată** o decizie importatntă. Se cer **luate** măsuri urgente.*

*- a se impune – Se impune **să fie organizat / a fi organizat** colectivului de elevi.*

*Se impune **organizarea** colectivului de elevi.*

Dar structurile contrase amintite la a) şi b) se justifică din perspectivă semantică şi gramaticală, deoarece apar în aceleaşi condiţii cu modelul din întrebarea iniţială. Într-adevăr, *a se cuveni, a se cere, a se impune,* ca regente impersonale ale unei subiective, sunt sinonime cu *a trebui*, se comportă ca semiauxiliare de modalitate şi exprimă necesitatea acţiunii verbului următor.

Răspuns 2: ***A merita*** se deosebeşte de ***a trebui*** atât semantic, cât şi gramatical. El este în primul rând un verb tranzitiv personal. În enunţul *Cartea **merită** să fie citită*, propoziţia subordonată *să fie citită* este completivă directă, iar regentul poate sta la orice persoană, ca în exemplele:

Eu ***merit** /să fiu premiat(ă) (lăudat, chemat* etc.)./

Tu ***meriţi** / să fii premiat(ă) (lăudat, chemat* etc.) /ş.a.m.d.

Dar ***a merita*** ca verb tranzitiv, nu se poate utiliza cu sens absolut, ci impune prezenţa – reală sau subînţeleasă – a complementului direct în enunţ. Nu este corect *Elevii merită*, aşa cum spunem *Elevii învaţă*. În comunicarea orală formulările eliptice sunt clare, deoarece complementul direct este subînţeles (*- Dan **merită** un premiu? - **Merită**!)*

Acest aspect particular pentru verbul în discuţie este foarte important. Şi ne întoarcem la întrebarea de la început ca să evidenţiem faptul că prin eliminarea verbului *a fi* din structura *Cartea **merită/ să fie citită***, rolul de complement direct îl ia verbul la participiu acordat: *Cartea merită citită*. Dar limba literară respinge această variantă prescurtată, ca pe o abatere de la regulile sintaxei româneşti, deoarece forma de participiu acordat urmează schema funcţională a adjectivului, prin plasarea într-o poziţie sintactică (de complement direct), dar cu care nu este compatibil. Aşadar, ***sunt greşite formulările** de tipul: Cartea **merită citită**; Tu **meriţi lăudat(ă); Eu merit recompensat(ă)** etc.*

a) Verbul *a merita* ca verb personal tranzitiv se foloseşte în limba română şi ca regent al unei subiective: ***Merită/** să încercăm şi noi.* Este bine de reţinut că în această structură, deoarece verbul *a merita* este personal, e obligatoriu ca subiectul subordonatei subiective să fie în interiorul acestei propoziţii. Dacă deplasăm subiectul în faţa regentului, acesta din urmă îşi schimbă statutul din impersonal în personal, şi implicit forma flexionară, conform persoanei respective.

***Merită/** să fie citită toată* **cartea** (complement direct) */*

Toată **cartea** (subiect al propoziţiei regente) ***merită/** să fie citită./*

OBSERVAŢIE: Dacă în prima situaţie construcţia şi interpretarea sunt uşor ambigue, în situaţia a doua se evită orice dubiu semantic şi gramatical.

b) Dacă înlocuim o subordonată care are predicatul la diateza pasivă, cu participiul verbului respectiv, obţinem un enunţ mai economicos şi acceptat în limba română.

Dar există şi verbe care nu admit varianta prescurtată, deoarece oferă participiului, care înlocuieşte subordonata, funcţii incompatibile cu statutul sintactic al acestuia. Un astfel de verb este ***a (se) aştepta***:

*El **aşteaptă/** să fie invitat*. (subordonată completivă directă)

El ***se aşteaptă/** să fie invitat*. (subordonată completivă indirectă)

Nu trebuie decât puţină atenţie în structurarea enunţurilor scrise şi orale pentru ca exprimarea să fie corectă. Desigur prin aceste explicaţii se vrea aducerea unui argument suplimentar la retorica întrebare a unor elevi: *De ce este util să studiem sintaxa frazei?*

(Prof. *Mazilu Nicoleta*)

Săptămâna mobilității europene

(urmare din p. 1)

Principala preocupare a campaniei European Mobility Week este să îi facă pe oameni mai conştienți de necesitatea de a acționa împotriva poluării cauzate de creşterea traficului motorizat în mediul urban. Este vorba nu doar despre o luptă împotrivă poluării atmosferice sau a celei fonice, ci şi despre îmbunătățirea calității vieții la oraş.

Spicuim şi alte activități organizate în Şcoala cu Clasele I-VIII Nr.2 Târgu-Ocna:

– Concursul **Evaluare în educație** (Limba română şi Matematică) în care rezultatele au fost de excepție atât la clasele I-IV, cât şi la clasele V-VIII;

– **Carnavalul toamnei**, carnaval în cadrul căruia s-au desfăşurat **un concurs de desen**: cel mai artistic: Dumitriu Luciana, cls. a V-a C; cel mai reuşit (creioane colorate): Oprea Georgiana, cls. a V-a C; cel mai reuşit (în acuarele): Brăila Bianca, cls. a II-a B; cel mai spiritual: Negoiță Andreea, cls. a IV-a A; cel mai hazliu: Olaru Miruna, clasa I B; cel mai colorat: Voidaş Georgiana, cls. a V-a B; cel mai matur: Mazilu Irina, cls. I B; cel mai bun în creion: Marcu Elena, cls. a V-a C; Mențiuni: Chioaru Marian, Tătaru Andrei, Minciună Daniela şi **un concurs de costume**: cel mai modern costum: Rotaru Miruna, cls. a VII-a B; cel mai rafinat costum: Hlihor Alecsandra, cls. a VI-a B; cel mai tomnatic costum: Acatincăi Minodora; cel mai colorat costum: Ghiurea Ioana, cls. a VI-a B; cel mai haios costum: Barna George, cls. a VI-a B şi Birtea Bogdan, cls. a VII-a B; cel mai kitch-os costum: Stan Valentin, cls. a VII-a B; cel mai original costum: Uşurelu Beatrice, cls. a VII-a B; cel mai ingenios costum: Frâncu Adina şi Istudor Evelina, cls. a VII-a B; cel mai frumos: Maftei Denisa, cls. a V-a B etc.

– **Balul de Crăciun**, deschis, preîntâmpinat de ceata de urşi care, în fiecare an, ne aminteşte că obiceiurile de iarnă încă nu au dispărut. Frumosul şi frumoasa balului sau miss şi mister, au fost aleşi Ciolac Diana, cls. aVII-a A şi Stan Valentin, cls. a VII-a B, uimindu-ne cu talentele lor. Să nu uităm de concursul de dansuri şi de veselia tuturor.

Ştiați că...

Primul document care atestă înființarea Şcolii Nr. 2 Târgu-Ocna datează din 1869 şi a fost eliberat de către Epitropia Învățăturilor Publice din Iaşi, care a aprobat funcționarea Şcolii nr. 2 de băieți din Târgu-Ocna, într-un local de pe Drumul Sării, în prezent strada Costache Negri.

În anul şcolar 1869-1870, în catalogul general al Şcolii sunt înscrişi 64 elevi. Din cei 64 elevi înscrişi, au frecventat întregul an şcolar doar 36 elevi, promovând numai 25.

În perioada 1874-1893, este numit director, de către Ministerul Instrucțiunii Publice, învățătorul Grigore Cazacincu, care a avut un rol hotărâtor în construirea unui nou local cu patru săli de clasă, bibliotecă şi cancelarie, dat în folosință în 1893 (clădirea de lângă liceu).

Ca o recunoaştere a meritelor Şcolii, în 1913, instituția primeşte denumirea de „Şcoala primară de băieți nr. 2 C. Negri“, denumire păstrată până la 1 septembrie 1946.

Reforma învățământului din 1948 determină schimbarea statutului şcolii, unitatea devenind mixtă, pentru clasele I-VII (Şcoala generală cu clasele I-VII, Târgu-Ocna).

Dezvoltarea economică a localității a determinat creşterea numărului populației şcolare, motiv pentru care, în 1971, este dat în folosință actualul local al şcolii, din strada Oituz, nr. 3, local prevăzut cu două corpuri de clădire.

Informații oferite de
prof. Maria Bogdan,
Directorul Şcolii nr. 2

Starețul Zaharia

În miez de noapte, în chilie,
O rază albă intră lin
Pe ferestruica înnegrită
Şi luminează-un trup puțin
Ce stă-n genunchi, adus de spate
Şi spală-ncet, trudind din greu,
Podeaua veche, lăcuită:
E preotul lui Dumnezeu,
Călugărul cu chip de ceară
Şi obiceiul cuvios,
Cu suflet blând ca o privire
A Maicii Domnului Hristos.
Cu mâini subțiri şi obosite
Înmoaie-n apă cârpa grea
Şi freacă-ncet- a câta oară?-
Acelaşi ungher de podea.
Mirată-ncremeneşte luna
Şi candela lumina-şi frânge,
Iar îngerii se-opresc sfielnic
Din zborul lor: preotul plânge.
Din ochii mari, adânci de veghe,
Cad lacrimi grele în ungher
Şi-aşa cum picură, în salbă,
Par stele care cad din cer.
În zori, când ucenicul tânăr
Are să vină să îi dea
Ca de-obicei, prescuri şi vinul,
Din nou, mâhnit, îl va certa:
- Părinte, iarăşi noaptea-ntreagă,
Bolnav cum sunteți tot mereu,
Ați stat să lustruiți podeaua?
Doar asta pot să fac şi eu!...
Şi ca de fiecare dată,
Părintele-i va pune blând
Mâna lui slabă şi trudită
Pe cap şi-l va privi tăcând.
Ce să-i fi spus?... Că de-ani de zile,
De când Hristos i-a poruncit
Să aibă suflete în grijă,
El niciodată n-a dormit
Din miezul nopții până-n zori?!
Că-i este sufletul prea plin
De-atâte vieți şi-atâta griji,
De-atâta har şi chin?!
Că noaptea-şi aminteşte-n taină
Toți ucenicii ce-au intrat
În ziua-aceea în chilie;
Şi-acolo unde au călcat
El spală ostenit podeaua
Şi-adesea plânge-ncetişor,
Rugând smerit şi-adânc pe Domnul
Să spele sufletele lor?!...
Că-l doare trupul slab de boală
Când nopți întregi stă aplecat,
Ca fiii lui născuți în Domnul
Să se ridice din păcat?!...
Că n-are somn şi n-are tihnă
Şi viața lui e viața lor,
Iar lacrimile plânse-n taină
Sunt cel mai scump al lui odor?!...
Că moare-n fiecare noapte,
Ca să învieze-n orice zi
Hristos în piepturile slabe
Ale duhovniceştilor săi fii?!...
Cuvintele sunt prea sărace
Şi taina prea de necuprins...
Şi preotul începe iarăşi
Să spele; candela s-a stins...

*

Puțini sub soare sunt aceia
Care-n tăcerea lumii mor
Şi fac, prin rugăciuni şi lacrimi,
Din viața lumii, viața lor.
Dar noi, cei slabi şi mici în toate,
Un lucru-avem a învăța
Şi după cât ne stă-n putere,
Să ne silim a-l şi lucra:
În orice loc şi-n orice vreme,
De-ngenunchezi cu gând smerit
Şi plângi după a ta putere,
Pentru un suflet necăjit,
Vei aduna din lacrimi, zâmbet
Şi dintre mărăcini, crini dalbi,
Căci dragostea pentru un frate
Iveşte-n mâluri nuferi albi.

Poezii cu iz de Filocalii
(Starețul Zaharia
de la Lavra Sfintei Treimi)
Mănăstirea Diaconeşti

Micul toboşar

(urmare din p. 1)

aminte că la Betleem multă lume, după ce a aflat de Naşterea Pruncului, a venit şi a adus daruri. Acest mic toboşar se vede că era sărac şi nu avea ce să-i dea în dar Pruncului Iisus, dar în inima lui dorea mult să meargă să-L vadă. Ajungând în faţa Pruncului Iisus, a început să bată toba din toată inima şi cu toată dragostea. Privirea blândă şi zâmbetul dulce de pe buzele Pruncului Iisus, dovedesc că i-a primit, cu multă plăcere darul.

Domnul Iisus şi astăzi şi totdeauna aşteaptă de la noi dragostea. Dragoste pentru El, dragoste pentru semenii noştri, dragoste pentru Sfânta Evanghelie şi dragoste pentru Sfânta Sa Biserică. Dacă din toată viaţa noastră, dacă din toate faptele noastre lipseşte această dragoste, apoi creştinătatea noastră este fără niciun folos. Aşa cum striga, la vremea sa, marele poet german Goethe: „Mai multă lumină!" ar trebui să răsune astăzi, pe toată faţa pământului: „Mai multă dragoste!"

Dacă ar fi mai multă dragoste de Dumnezeu şi de aproapele, nu ar mai fi atâta ură şi duşmănie între oameni şi între popoare, nu s-ar mai auzi bubuiturile de tunuri, nu s-ar mai vărsa sânge nevinovat pe câmpuri de luptă. Pacea după care suspină inimile tuturor oamenilor acestui pământ, aşa de încercat în crâncene războaie, nu se poate înfăptui fără dragoste.

Ce bine ar fi dacă am înţelege noi această mare însemnătate a dragostei! Ce folositor ar fi pentru sufletele noastre şi pentru toată lumea dacă am aduce în dar Domnului Hristos dragostea curată şi sinceră a inimilor noastre! Ce frumoasă şi rodnică în virtuţi ar fi viaţa omenească dacă fiecare dintre noi ar înţelege marea iubire a lui Hristos şi şi-ar aprinde şi în inima sa flacăra acestei iubiri!

Să începem de la noi înşine. Fiecare în inima noastră, în familia noastră, între vecinii noştri şi la locurile noastre de muncă, să purtăm aprinsă făclia iubirii de Dumnezeu şi de aproapele, căci astfel vom contribui la fericirea şi bunăstarea sufletească şi trupească a zbuciumatei omeniri; vom ajuta la răspândirea împărăţiei lui Dumnezeu în lume.

Localitatea natală – Târgu-Ocna

Oraşul Târgu-Ocna este situat pe Valea Trotuşului, judeţul Bacău şi are o populaţie de aproximativ 13 500 de locuitori.

Evenimentele istorice care au marcat evoluţia poporului român au lăsat o ampretă însemnată şi asupra oraşului nostru. Oraşul beneficiază de un cadru natural plăcut, fiind situat la poalele Munţilor Nemira şi Berzunţi.

Pe teritoriul oraşului nostru se află macheta primei sonde de petrol cu foraj mecanic în zona Poieni. Oraşul deţine un număr de 24 de biserici şi mănăstiri. Acesta a fost ridicat la rangul de Staţiune balneo-climaterică datorită izvoarelor pe care le posedă şi a sălilor de tratament din Mina de sare, Salina.

Dacă veniţi în perioada de iarnă, în oraşul nostru puteţi admira în preajma sărbătorilor frumoasele noastre obiceiuri.

În ajunul Crăciunului, grupuri de colindători cântă colinde dintre cele mai vechi şi frumoase.

În ultima zi a anului se umblă cu pluguşorul, iar în dimineaţa Anului Nou cu semănatul, străvechi obicei agrar.

Dar cele mai spectaculoase obiceiuri au rămas jocurile cu măşti. Cel mai interesant este jocul ursului. În ropotele asurzitoare ale tobelor, mai mulţi urşi, ţinuţi în lanţuri de către ursari, joacă într-un ritm frenetic.

Vizitaţi oraşul nostru şi o să trăiţi din plin bucuria Sărbătorilor de iarnă!

(*Antal Daniel Rareş*, clasa a IV-a B)

Joc de rol - *Consumatorul nemulțumit*

(scenetă)

Personaje:

SORIN - sărbătoritul
ALINA - prietena lui Sorin
GEORGE - fratele lui Sorin
DELIA - verişoara Alinei
DOMNUL ANGHEL - patronul restaurantului

(Cei patru sunt în restaurantul ***Moldova*** şi consumă câte o pizza. Deodată, Alina pune mâna la gură, se înroşeşte şi se ridică de pe scaun.)

SORIN: Ce-ai păţit, Alina?
ALINA: Uite Sorine ce am păţit, arătându-i bucata de sticlă găsită în pizza.
GEORGE: Chelner, te rog cheamă-l pe patronul restaurantului! (*ridicându-se nervos de la masă*).
DOMNUL ANGHEL: Ce aţi păţit? De ce sunteţi aşa nervoşi?
ALINA: Dacă aţi mânca o pizza „asortată" cu cioburi de sticlă cum v-aţi simţi? (*îi arată bucata de sticlă*).
DOMNUL ANGHEL: Ne cerem scuze. Nu s-a mai întâmplat aşa ceva în restaurantul nostru.
DELIA: Pe noi nu ne interesează dacă vi s-a mai întâmplat sau nu. Cert este că ne vom adresa O.P.C.-ului şi apoi veţi înţelege că, înainte de toate, trebuie să fie consumatorul.
GEORGE: Cunoaşteţi Ordonanţa Guvernului nr. 21/1992 privind protecţia consumatorilor?
DOMNUL ANGHEL: Sigur că o cunosc.
SORIN: Ştiţi că sancţiunile sunt drastice pentru cei care pun în pericol sănătatea şi chiar viaţa cumpărătorilor?
DOMNUL ANGHEL: Suntem conştienţi de acest lucru şi la rândul meu voi pedepsi personalul din unitate care va fi găsit vinovat.(*se retrage nemulţumit de situaţia creată*)
GEORGE: Cred că ar trebui să păstrăm pizza cu pricina şi bonul de plată pentru a le preda O.P.C.- ului dacă dorim să ne adresăm acestuia.
DELIA: Şi în fişa de reclamaţie, ce pretenţii vom avea?
ALINA: Ce doriţi: restituirea contravalorii, o altă pizza sau poate daune, pentru că mi-a pus viaţa în pericol?
GEORGE: Mai bine să o lăsăm baltă.
SORIN: Nu te supăra, dar nu-mi place cum pui problema. Reglementările naţionale privind protecţia consumatorilor nu trebuie numai cunoscute, dar şi aplicate.
DELIA: Sigur că da. Şi, la urma urmei, completarea unei Fişe de Reclamaţie către O.P.C. nu este un lucru atât de complicat.
GEORGE: Şi dacă ţi se pare chiar atât de simplu, spune-ne ce conţine?
SORIN: O fişă de reclamaţie conţine: numele şi adresa agentului economic care a comercializat produsul, numele produsului, data achiziţionării, deficienţele reclamate, pretenţiile consumatorilor, documente probatorii.

(prof. ***Tihoc Constanţa***)

Ce ştim despre Idefix?

Rasa lui Idefix este Westie. Westie erau câini din Scoţia care îi ajutau pe vânători să prindă vidre, vulpi şi animale dăunătoare.

Îşi împart strămoşii cu Scottish, Cairn şi Dandie Dinmont terrierii. Din lotul de terrieri cu părul tare, puii albi au fost selectaţi pentru a forma această rasă.

Scrierile arată că regele James I al Angliei a cerut câţiva căţeluşi albi, urechiaţi, din Argyleshire. De ce au rămas albi?

Col. Malcom din Poltalloch şi-a ţintit şi omorât accidental terrierul său favorit (care era de culoare închisă) şi s-a hotărât să aibă numai căţei albi. De atunci, aceşti Westie au devenit căţei de companie.

Au blana zburlită, frumoasă, nasul în formă de buton şi urechi mici, ridicate. Corpul este compact, iar capul are forma celui de vulpe. Mişcarea lor este liberă, dreaptă şi uşoară.

Înălţimea la femelă este de 25 cm şi maxim 28 cm, iar la mascul la fel. Greutatea e între 7 kg şi 10 kg. Boli: rasa este în general sănătoasă şi puternică, dar ei pot face boli ale pielii şi surzenie.

Aceşti câini sunt energici, uşor de dresat, te protejează de pericole, nu latră mult şi sunt o bună companie pentru copii şi locuiesc oriunde. Trăiesc peste 15 ani.

Având în vedere însuşirile acestei rase de câine, a aspectului şi comportamentului său deosebit, a fost selectat pentru a juca în filmul ***Asterix şi Obelix***. Câinele a fost botezat IDEFIX şi a reuşit să fie îndrăgit pentru calităţile sale, de toţi micii telespectatori.

(***Hlihor Alecsandra***, clasa a VI-a B)

Întrebări şi răspunsuri despre natură

- Există vreo formă de viaţă sub platoşa de gheaţă care acoperă Antartica?
Cercetătorii au demonstrat că sub calotă, la o temperatură de 1,9 g C trăieşte un adevărat popor acvatic; întâlnim aici „peştele gheaţă" cu sângele opac, verzui-pal, total lipsit de hemoglobină; întâlnim de asemenea, o mare masă de zooplancton şi o faună foarte bogată de nevertebrate.

- Ştiţi care animal atinge recordul la săritura în lungime?
„Campionul absolut" este cangurul roşu care reuşeşte performanţa unei sărituri în lungime de 12,60 – 12,80 m.

- Ştiţi cine a fost marele silvicultor român care, vorbind despre importanţa pădurilor, spunea: „Grija de pădure este eminamente grija zilei de mâine, este simţul solidarităţii cu viitorul"?
Marin Drăcea (1885-1958), profesor universitar, personalitate marcantă a silviculturii româneşti, deschizător de drumuri în cercetarea şi conducerea pădurilor, în crearea unei conştiinţe forestiere.

- Câte nuanţe de culori poate distinge ochiul unui om?
Peste 150 nuanţe de culori.

- Cunoaşteţi un animal care se aseamănă perfect cu un colier de perle?
Un animal marin denumit *Synapta maculata*.

- Ştiţi câţi microbi există într-un gram de pământ?
Până la 100 milioane de microbi.

- Ştiţi cât cântăreşte un fulg de zăpadă? Sub câte forme se prezintă fulgii de zăpadă?
Un fulg de zăpadă cântăreşte 2-3 miligrame; fulgii de zăpadă pot avea peste 5000 de forme diferite.

- Ştiţi de ce în nopţile geroase, zăpada are un scârţâit mai puternic?
Scârţâitul zăpezii nu este altceva decât zgomotul sfărâmării cristalelor de zăpadă, deşi fiecare cristal produce un sunet imperceptibil pentru urechea noastră, când se cumulează milioane de astfel de „voci", zgomotul este destul de mare.

- Care mamifer nu are corzi vocale?
Girafa; nu scoate niciodată niciun sunet.

- De când datează folosirea harpei ca instrument muzical şi unde a apărut pentru prima dată?
Apare încă de acum 5000 de ani în Egipt, în perioada dinastiei a IV-a.

- Unde se găseşte pe teritoriul ţării noastre o pădure de liliac?
În Oltenia, la Ponoarele, la 1 km de Baia de Aramă; aici are loc în fiecare an o adevărată „sărbătoare a liliacului".

- Care este cea mai mare pădure din lume?
Cea mai mare pădure din lume se află în nordul Rusiei şi ocupă o suprafaţă ce reprezintă aproximativ 25% din totalul pădurilor de pe glob.

- Câte calorii conţin 30 g de miere?
91 de calorii.

- Unde a funcţionat prima farmacie din ţara noastră?
La Sibiu, în anul 1499.

- Cine a întrebuinţat pentru prima oară injecţia? Când?
Medicul francez Pravaz, în secolul al XIX-lea.

- Cine a împărţit anul în luni?
Regele roman Numa Pompilius, urmaşul lui Romulus.

- De unde îşi are originea cuvântul „chimie" şi ce înseamnă?
De la egipteni şi înseamnă ştiinţă secretă.

(preluare din ***1001 întrebări şi răspunsuri despre natură***, Elena Moldovan, Ed. Ceres, Buc., 1987)

Jocul *HĂINUŢA FERMECATĂ*

Descrierea jocului: Se foloseşte o hăinuţă dragă copilului, care va fi numită „hăinuţa fermecată" şi care va fi îmbrăcată de fiecare dată când simte vreo durere. Fiind fermecată, hăinuţa va face ca durerea să dispară.

Argument psihologic: Jocurile se bazează pe distragerea atenţiei de la zona dureroasă şi focalizarea pe elemente externe, aflate în afara corpului copilului. Tonalitatea şi intonaţia e recomandabil să păstreze o notă de calm şi siguranţă, astfel încât implicarea copilului în joc să fie activă, dar nu neapărat dinamică fizic. E important să îi provocăm copilului o stare de relaxare a corpului.

De urmărit: disponibilitatea copilului de a se implica în joc; măsura în care se poate urmări spusele mamei; cât de repede simte că se detaşează de durere.

Acest tip de joc, pentru controlul durerii, trebuie menţinut şi practicat cu perseverenţă, în fiecare situaţie în care copilul resimte durere. Pe măsură ce acest joc va fi practicat din ce în ce mai des, efectul de diminuare treptată a durerii va fi unul sporit, ducând chiar la dispariţia acesteia.

Problemele ivite:

- Comportamentul deviant şi a emoţiilor prin imitaţie;

Obiective:

- să asculte cu atenţie povestea terapeutică;
- să precizeze ce i-a plăcut/nu i-a plăcut cel mai mult;
- să-şi spună părerea despre un anumit lucru;
- să educe emoţiile prin stăpânire;

Subiecţii sunt copiii cu ADHD care sunt tot timpul agitaţi, neastâmpăraţi, gata mereu pentru a şicana pe alţii şi care au probleme

→

emoționale, din această cauză, se culpabilizează, sunt introvertiți, îşi găsesc greu prieteni;

Instrumente de lucru: ilustrații care să reprezinte comportamentul negativ şi cel aşteptat şi stările emoționale negative şi pozitive;

Scopul: educarea comportamentului şi a emoțiilor prin imitație;

Denumirea jocului trebuie făcută aşa cum apare în carte.

Obiectivul jocului : trebuie specificat de ce s-a ales acest joc, ce s-a observat la copil, cum poate ajuta jocul ales.

Însemnări din timpul jocului: detaliile obținute în timpul jocului urmărind reperele jocului.

Observații: factorii care pot influența comportamentul copilului în timpul jocului, daca era obosit copilul sau nu, dacă era preocupat de altceva.

Întrebări şi neclarități: neclaritățile din timpul jocului pot fi discutate cu specialiştii din domeniu.

(Prof. înv. primar *Roncea Cristina*)

Ianuş Rareş, clasa a IV-a B

Reînceperea vieții şcolare

(urmare din p. 1)

Am cântat împreună Imnul Național, iar apoi am înaintat timizi spre şcoală şi spre clasa luminoasă şi primitoare, care ne aşteapta pentru încă un an de învățătură. Cărțile cuminți stăteau pe bancă, aşteptând să le deschidem şi să aflăm noutățile ascunse între coperțile lor. Va fi un an în care vom descoperi lucruri extraordinare, vom avea materii noi şi vom încerca să fim la fel de buni ca în anul trecut. Şi asta, pentru că învățătura este cea mai de folos, iar cu ajutorul domnişoarei învățătoare şi a părinților să ajungem oameni de nădejde.

Să avem un an bun, colegi!

(***Cojocaru Bogdan Cristian***, clasa a IV-aB)

Prima zi de şcoală

Început de toamnă. Frunzele cad, legănându-se în aer ca o aripă de fluture.

Vacanța mare s-a terminat. Elevii se află iarăşi în curtea şcolii ca o grădină înfloritoare. Poarta şcolii devine neîncăpătoare pentru mulțimea de copii şi părinți. Ei sunt veseli, amintindu-şi de locurile minunate pe care le-au colindat. Clinchetul cristalin al clopoțelului le întrerupse povestirea.

Începe festivitatea noului an şcolar. Pe bănci ne aşteptau manualele şi o floare din partea doamnei învățătoare.

Toți eram nerăbdători să aflăm noutățile ascunse între coperțile lor.

(***Vlad Karina Elena***, clasa a IV-a B)

Început de toamnă

Vara e pe sfârşite, iar încet, încet s-au dus cu ea şi zilele însorite.

Căldura dogoritoare s-a mai domolit, iar razele palide ale soarelui anunță că toamna bate la uşă. A fost o vară lungă şi plină de peripeții cu vacanța petrecută pe litoralul românesc, cu excursii şi jocuri cu prietenii. Însă cât de curând clinchetul cristalin al clopoțelului va suna din nou, iar noi vom afla ce mai ascund manualele. Vom lăsa la o parte excursiile şi întâlnirile cu prietenii şi vom aştepta cu drag reîntâlnirea cu şcoala, cu colegii şi cu doamna învățătoare.

Ne vom povesti întâmplările petrecute în vacanța mare şi vom porni la drum pentru a învăța lucruri noi, încă un an de acum înainte. Vom munci, astfel încât să obținem rezultate la fel de bune ca şi anul care a trecut.

A fost frumoasă vacanța mare, dar şi şcoala e la fel de importantă!

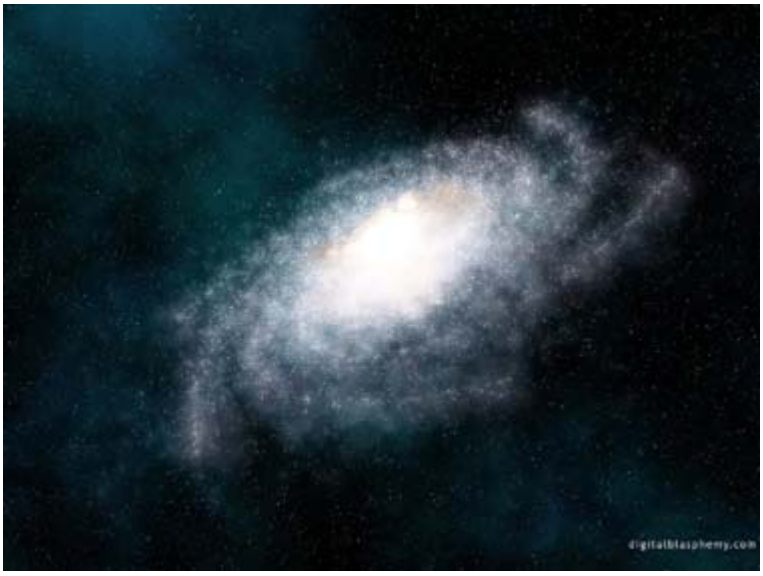
(*Cojocaru Bogdan Cristian*, clasa a IV-a B)

Ştiați că...

Cnofrom uuni stduiu al ueni uinvresttiai elgenze, nu cntozeaa in ce odrnie se alfa lirteele itnr-un cuvant, signruul lcuru ipmotarnt e ca pirma si utlima lierta sa fie la lcuol lor. Rsetul potae fi o vrzaa colmpeta si tot o vei ptuea ctii fraa prboelme. Atsa e din cuzaa ca nu ciitm feicrae lteira, ci cvanutul ca un irtneg.

Din viață

de Virgil Carianopol

Mi-a bătut în poartă Fericirea
Şi intrând în curte m-a strigat.
Eram dus alături cu iubirea.
A-nchis poarta iute şi-a plecat.

Mi-a bătut de-asemeni Bucuria.
A intrat, a stat sub pomii goi.
N-a văzut pe nimeni să-i vorbească
Şi-a plecat grăbită înapoi.

Într-o seară, luminând pe stradă,
Mi-a bătut şi Steaua mea de sus
Tot aşa, eram plecat aproape,
Şi-a strâns fusta-n mână şi s-a dus.

Mi-a bătut în poartă şi Necazul.
Eram dus departe. Liniştit,
S-a întins pe țolul de la uşă
Şi m-a aşteptat până-am venit.

Dacă v-a plăcut mesajul poeziei publicate, aşteptăm interpretările voastre pe adresa Redacției. Cele mai originale vor fi publicate.

Fiecare material va fi tehnoredactat respectând următoarele cerințe:

- alineatul să fie pus cu ajutorul cursorului de pe rigla orizontală;
- fiecare articol să conțină **cel puțin o pagină format A4**, iar dacă are fotografii sugestive, acestea vor fi trimise **în format jpg, tif etc,** pentru a putea fi preluate şi prelucrate;
- dimensiunea fontului de scriere trebuie să fie de 12;
- fontul trebuie să fie **Times New Roman**;
- toate articolele trimise trebuie să conțină, **obligatoriu**, diacritice (**ş,ţ,ă,î,â**);
- spațierea articolului să fie făcută la un rând;
- **obligatoriu** să se treacă autorul articolului în partea **dreaptă-jos** (pentru acest lucru se va folosi **butonul aliniere la dreapta** şi nu tasta spațiu), iar dacă sunt materiale preluate de pe internet să se specifice sursa;
- titlul fiecărui articol să fie cu font de 18, cu bold (aldin) fără a fi aplecat (cursiv) sau subliniat;
- materialele **nu se returnează** şi, dacă **NU** îndeplinesc cerințele impuse, **NU** vor fi publicate.

Vă mulțumim pentru înțelegere.

Materialele pentru revistă se pot trimite pe adresa redacției: redactorsef@yahoo.com - ISSN 2066 - 4494